

Một Dòng Sông Vẫn Đẹp Như Mơ

Hôm nay, trưa xé em về Nội, buổi sáng em làm việc gấp đôi. Em vẫn hồn nhiên dù tối mặt...bởi em đã sáng nụ môi cười!

Bởi em đã biết em-duy-nhất là một người yêu quý của anh. Em chẳng quản gì mưa với nắng. Em trăm năm quyết một chung tình...

Em giống Mẹ ghê hời mới cưới, ba khoe hàng xóm vợ-tôi-hiền. Ba trồng cho Mẹ cây đào Nhật, Ba nói Ba trồng Mẹ cái duyên!

Mai là đám giỗ người bên Nội, em phải lo tròn phận sự con. Chỉ có hai ngày em ở đó, em không về sẽ bị...hết thương!

Em vẫn cười tươi hai má hồng. Thương em nặng chớ gánh non sông! Người ta thường nói “Theo chồng phải cùng gánh với chồng gánh nước non!”.

“Dâu con, rể khách”, em thềm nhủ: Mình đã là con...con của người thì trung với hiếu lo tròn Đạo, thì ở đâu lòng cũng phải vui!

*

Nhìn em ngăn nắp cho nhà cửa...Lát nữa nhìn em xuống bến đò...Mười bảy tuổi xưa chừ thế đó...Một dòng sông vẫn đẹp như mơ!

Trần Văn Lệ